Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. 1 Oktober 1903. 52 Aargang.

Evangeliets Velsignelser.

Tale af Præsident **Francis M. Lyman** ved Indvielsen af Christiania Missionshus d. 24 Juli 1903.

Det er et herligt Privilegium, som denne Forsamling nyder i Dag. De Sidste-Dages Hellige baade hjemme og i Adspredelsen have deres Tanker og Opmærksomhed henvendt paa os, da de vide, at denne Bygning indvies, og de ere alle med os i Dag i deres Tro og Forbønner. Alle Kirkens ledende Embedsmænd tænke paa dette Foretagende; Alle, som fejre Dagen, ville henvise til denne store Begivenhed som en mindeværdig Dag for de Sidste-Dages Hellige, og Alle, som elske Sandheden, ville lære at skatte dens Betydning. Det er tillige de Helliges religiøse Frihedsdag, og vor Kjærlighed er knyttet til den ved Erindringen om en ny Æra for vort Folk i Utahs Bjerghjem. Vi have ikke haft stor Frihed i Verden, men siden d. 24 Juli 1847 er den religiøse Frihed for de Sidste-Dages Hellige bestandig bleven større.

Jeg lykønsker, eder mine Brødre, Søstre og Venner, fordi vi ere blevne saa højligt velsignede ved at faa denne smukke Bygning, og det passer særdeles godt, at den netop er bleven bygget i denne skjønne Stad til hele Landets Bedste. Regjeringen og hele det norske Folk vil finde, at de Sidste-Dages Hellige ere et redeligt og lovtro Folk. Ligesom vi ere pligttro mod vor Fader i Himlen, saaledes ere vi ogsaa pligttro mod Regjeringen her og i alle andre Lande; thi det er et af vor Religions hellige Principper at respektere og agte Regjeringerne paa Jorden. Der findes intet Folk, som er mere lovlydigt end de Sidste-Dages Hellige. Vi vilde ikke blive taalte som Medlemmer af denne Kirke, hvis

vi ikke ere tro imod vort eget Lands Love. Vi hverken nære eller opmuntre forbryderske eller revolutionære Tilbøjeligheder, men vi overholde altid Loven og respektere dens Tjenere; til Gjengjæld stole vi paa, at Regjeringen vil beskytte os i vore Rettigheder.

De skandinaviske Lande have været storligt velsignede og ville vedblive at være det, hvis de beskytte og begunstige de Sidste-Dages Hellige. Denne Folkerace er af samme Blod som den, der bor i England og Amerika. Vi have de samme Stamfædre; vi ere besjælede af den samme Aand og nære samme Tankegang. Vi føle os hjemme i eders Midte og ere trygge ved at være her. Et stort Antal af eders Frænder lever i de Forenede Stater, og vore Døre staa altid aabne for det skandinaviske Folk, naar de ønske at komme til os. Jeg taler ikke alene paa de Sidste-Dages Helliges Vegne, men paa hele det amerikanske Folks, thi de ere stolte af deres skandinaviske Medborgere. Hver Stat, hvert Territorium og hver Landsdel i Unionen har høstet Nytte af Skandinaverne. De bo der i Dag i stort Antal, ansete og tilfredse, og de ere de driftigste og mest udviklingsdygtige Folk i de Forenede Stater.

Jeg ønsker ved denne Lejlighed at udtale min Taknemlighed til Herren for Opførelsen af denne Bygning, et Resultat af de Helliges fælles Bestræbelser saavel her som hjemme i Zion. Indvielsen af dette Hus betyder en ny Tilskikkelse for Norges Land. Denne Bygning bereder os et fortræffeligt Hjem, og vi haabe at kunne bygge et lignende i Stockholm og andre Steder. Det er vor Hensigt at hjælpe til at opbygge Landet, vedligeholde og forsvare det og staa Skulder til Skulder med Landets Indbyggere.

I ere Efterkommere af Israel, og Israels Blod flyder i eders Aarer ligesaa adeligt som hos noget mig bekjendt Folk paa Jorden. Jeg har Tro til, at eders Følelser altid ville være beredte til at modtage og opholde Sandheden. Vi have hos eder fundet en Villighed til at annamme Evangeliet, der er enestaaende i Europa. I ere paa det europæiske Fastland Banebrydere for Evangeliet, der nu har været prædiket blandt eder i over 53 Aar. Vi have haft lige saa stor Frihed her som i de Forenede Stater eller i Storbritannien, og derfor føle vi os taknemlige mod vor himmelske Fader og mod disse nordlige Landes Regjeringer. Vi ønske, at vort Folk skal forblive her og hjælpe til med at fremme Herrens Værk. Vi ønske, at vore Brødre og Søstre, naar de have annammet Evangeliet, vedblivende skulle bo i disse Lande, saa at Folket kan lære at kjende Evangeliets Frugter ved et godt Livs Exempel. Vi ønske, at I skulle prøves grundigt under Evangeliets Sandhed, saa at I, naar I skulle samles med Zions Børn, maa være i Stand til som Sidste-Dages Hellige at udholde alle de Gjenvordigheder, som mulig ville møde eder der.

Vi maa stadig erindre, at det er vor himmelske Faders Værk, og

hans Gjerning har altid prøvet Folket i deres Tro for at styrke deres Tillid til ham. Saaledes var det i Frelserens Dage, og saaledes er det i vore Dage. Livets Byrder og Gjenvordigheder ere ofte af en saadan Beskaffenhed i denne faldne Verden, at det er svært at leve et helligt Liv; men dersom vi ønske at være Kristi Efterfølgere, maa vi tage Korset op og vandre i hans Fodspor. Jesus og hans Apostle og Disciple maatte lide meget under Udførelsen af deres Mission; de bleve forfulgte og dræbte, og overalt, hvorhen de kom, mødte de kun Fjender. Vi have bedre Vilkaar at virke under end Frelseren, og vi have fundet bedre Venner, end han havde. Verden er mere menneskelig og frihedssindet nu end den Gang, og Herrens Tjenere kunne nu prædike de Lærdomme, der vare saa ildesete i hine Tider. Men i vor Tid ere Folkeslagene blevne bedre bekjendte med Frelserens Navn og have gjennem de jødiske Skrifter faaet et videre Syn paa Jesu Personlighed og hans Lærdomme, som den Gang vare nye og stridende mod, hvad Datiden lærte. Hans Mission var en hel ny Aabenbarelse for dem og hans Lærdomme stik imod Folkets Ideer og Vildfarelser. Nutidens Kristne have lært en god Del om hans Forkyndelse, selv om det er vanskeligt for dem at forstaa det hele. Vi befinde os derfor hos et Folk, som for en Del har Tro paa Frelseren. Vi ere komne til et kristnet Folk, som har Bibelen for sig, som er godt bekjendt med dens Indhold, og som deri har lært om Frelseren og hans Apostle; vi søge nu efter dem, som have Mod til at antage Evangeliet i dets Fylde.

De Kristne er mere fordragelige nu end tidligere, og Folk kunne bedre taale at høre Sandheden nu end før. Naar vi komme ud med Budskabet om Liv og Frelse, finde vi Verden nogenlunde modtagelig for vore Lærdomme. Den sympatiserer med vor Fremstilling af Bibelens Indhold, baade i Gamle og Nye Testamente, og vor Fremgang er forholdsvis let blandt dem, som have moralsk Mod nok til at bekjende og følge deres Overbevisning.

Herren har i disse sidste Tider aabenbaret Sandheden fra Himlen; han har gjengivet sit Evangelium og befalet sine Disciple at prædike det over hele Verden. Han aabenbarede sig for Profeten Joseph Smith, og vi kunne indse, hvor nødvendigt det var, at han skulde aabenbare sig, da der ikke havde været Profeter paa Jorden i saa mange Aarhundreder. Uagtet Folket kaldte sig Kristne, havde de dog været uden Vejledning eller Aabenbaring fra Himlen og uden levende Orakler — Apostle og Profeter med Myndighed til at handle i Kristi Navn. Der har været og er endnu mange Kirker, hvis Præsteskab til sine Tider har arbejdet efter bedste Evne for Folkets Frelse, men de have ikke været i Besiddelse af det hellige Præstedømme. Kom i Hu, at Frelseren ikke blev taalt af Samtiden, men dræbtes, og hans Apostle maatte senere lide samme Skjæbne. Verden var ikke moden til at omfatte hans Budskab. Under

disse Omstændigheder bortdroges Kirken og dens levende Orakler fra Menneskene; Herren tillod, at den ved Tvang blev drevet bort fra dem. Efter den lange og mørke Tid, som paafulgte, fandt Herren det passende i Begyndelsen af forrige Aarhundrede igjen at aabenbare sig til Menneskenes Børn, thi Ingen paa den østlige Halvkugle havde i det lange Tidsrum af ca. atten Aarhundreder lært at kjende Faderen og Sønnen. Ingen Kristi Repræsentant, ingen bemyndiget Herrens Tjener levede paa Jorden i Løbet af denne lange og dunkle Tidsperiode. Hvis der havde levet en saadan, vilde de have lært at kjende baade Faderen og Sønnen; de vilde da være komne i Besiddelse af den Helligaand og have handlet anderledes under dens Indflydelse. Himlene vilde have været aabnede, som de vare for Menneskenes Søn, og den Helligaand vilde have taget Bolig hos de Døbte. De vilde have kjendt Faderen og Sønnen, Jesum Kristum, og været eet i Aandens Frugter. Hvis den kristne Verden havde haft himmelsk Autoritet, vilde den have været enig i Dag istedetfor at besidde Hundreder af forskjellige Kirker med modstridende Anskuelser. Vi gaa ud med det Budskab, at Herren har tilkjendegivet Sandheden fra Himlen og har befalet os at gaa til Norge og andre Lande og tilbyde deres gode Sønner og Døtre Livets og Saliggjørelsens Plan. Vi have faaet Befaling til at kalde Menneskene alle Vegne til Omvendelse. Tro alene er ikke tilstrækkelig. Vi maa omvende os, ellers kunne vi aldrig lære at kjende Faderen og Sønnen. Vi maa ikke alene have Tro og omvende os fra vore Synder, men vi maa ogsaa blive døbte til vore Synders Forladelse af Mænd, som ere kaldede dertil af Herren.

Vi have ikke selv valgt Skandinavien til Opholdssted. Vi ere ikke komne for at søge verdslig Vinding, men fordi vi ere Sendebud med Evangeliet, og ve os, dersom vi undlade at prædike det. Herren har stillet det samme alvorlige Krav til os, som han stillede til sine Apostle i fordums Dage. Vi ere sendte ud i Verden for at prædike dette Evangelium overalt, og vi have allerede forkyndt det i mange Lande, men det maa finde Vej til alle Folkeslag.

Vor Prædiken gaar ikke ud paa at angribe nogen i Verden gjældende Sandhed. Vi indbyde vore kristne Venner til at fremkomme med alt det, de betragte som Sandhed. Vi forlange ikke, at de skulle tilsidesætte Noget, som er rigtigt, men vi ønske, at de skulle modtage, hvad vi kunne berige dem med til deres egen Velsignelse. Kristi Evangelium indeholder alle retfærdige Grundsætninger og al Sandhed, som er nødvendig for Menneskenes Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Herren har lært os mange Ting, som ikke omtales i Bibelen, men vi lære Intet, som strider imod dens Ord. Mange af denne Bogs Lærdomme, der før vare dunkle, ere tydeliggjorte for os, og andre, der ere nødvendige til et evigt Liv og Frelse, ere aabenbarede til os af Herren.

Det er Guds Værk, som I og jeg have annammet. Vi ere ikke komne til dette Land i Joseph Smiths Ærinde. Vi betragte ham kun som et Redskab i Guds Haand, som en Herrens Tjener; men Jesus er vor Frelser og Forløser. Ham ære og elske vi, og vi tilbede Faderen i Jesu Navn; thi han sendte Sønnen. Han hengav sin Søn for dig og mig og fuldbyrdede Alt, hvad vi ikke selv vare istand til at udføre. Men det, som vi personlig kunne udrette, har Jesus overladt til os selv. Det forlanges af os, at vi skulle gøre Alt, hvad der staar i vor Magt, og gaa frem i Retfærdighed. Frelseren bragte det store Offer og derved Forsoning for vore Synder; han gjenløste os fra Faldet i Begyndelsen; men vi selv maa være dydige, ærlige og oprigtige. Vi maa omvende os fra vore Overtrædelser og i Lydighed tjene Herren, hvis vi skulle erholde nogen personlig Fordel gjennem hans Forsoning.

Naar vi gjøre dette, ere vi berettigede til at nyde den Helligaand. Vi vide, at uden denne Aand kunne vi ikke opfatte de guddommelige Ting. Vi maa leve saaledes, at Herrens Aand vil dvæle hos os i vore Forsætter og dygtiggjøre os til at se og fatte Guds Dybheder, thi uden denne Hjælp kunne hverken I eller jeg naa vort Livs ophøjede Maal.

Paa Grund af disse ædle Tilskyndelser gaa vi ud i Verden og tilbyde vore Venner, hvad vi selv have annammet. Vi bede for vore Venner, og vi bede for vore Fjender; vi elske vore Medmennesker, det er vore Brødre og Søstre — vor himmelske Faders Børn — og vi ønske kun at gjøre dem Godt. Som Jesus levede for at gjøre os Godt, saaledes leve vi for at være til Velsignelse for vore Medmennesker. Hvad vi paa nogensomhelst Maade kunne gjøre til Menneskehedens Gavn, det ere vi villige til at udføre. Verden velsignes ved vort Arbejde, og vi velsigne det Folk, vi bo iblandt. Vi velsigne de Nationer, Stater og Landomraader, hvor vi bo, og hvor vi arbejde. Netop fordi Evangeliets Aand øver Indflydelse paa alle vore Foretagender, blive vi værdsatte som Medborgere, og Alle, som ere modtagelige for denne Indflydelse, blive velsignede ved vor Nærværelse.

Tillad mig at minde eder om, mine Brødre og Søstre, som ere ganske talrige her i Christiania, at vi ønske at se eder føre et saadant Levned, at denne Stads Indbyggere kunne lære sand Gudsfrygt ved eders Exempel. De Sidste-Dages Hellige maa være exemplariske i deres Levned; de maa være ædruelige og ærlige, opfylde deres Forpligtelser og Løfter, omgaas Menneskene i Hæderlighed og ikke paa nogen Vis bedrage deres Naboer. Folk, som nedværdige sig til dette, ere ikke Sidste-Dages Hellige. Hvis man finder Nogen, som siger sig at tilhøre os og begaar den Slags Uretfærdigheder, saa vilde det være bedre, om han ikke havde nydt Kirkens Fælleskab; thi vi kunne ikke anerkjende ham og hans Gjerninger.

Jeg takker Gud for denne glædelige Dag og denne prægtige For-

samling, og jeg nedbeder Herrens Velsignelse over dette Folk. Værer tro mod Sandheden, værer tro mod eders Naboer og mod eder selv. Elsker Gud og holder hans Befalinger. Jeg velsigner vore Venner, som søge efter Sandheden, og beder, at Herrens Aand maa hvile over dem, og at Vidnesbyrdet maa naa deres Hjerter. Herren har oprettet sit Rige paa Jorden, og han vil understøtte og bevare det; det er den Forsikring, som er givet os. Det skal aldrig borttages fra Jorden eller gives til noget andet Folk, eller med andre Ord, det skal aldrig tages fra os og gives til Andre; men vi indbyde Alle til at komme og nyde dets Velsignelser: Retfærdighed, Fred og Glæde. Hvert Spørgsmaal med Hensyn til eders Sjæles Frelse og Fremadskriden i Livet vil blive imødekommet og besvaret.

Lad mig sige eder, mine Brødre og Søstre, at dette Hus er i Dag antaget af Herren, og eders Arbejde er anerkjendt. Det er et helligt Hus, og det skal ingenlunde ødelægges, men bestaa og opfylde Alt, med Hensyn til hvilket det er bygget, baade for eder og eders Børn og Børnebørn. Det skal blive kjendt som et Guds Hus, og Guds Aand vil dvæle i dets Boliger. Jeg beder, at I maa være dette Hus værdige og føle, at det er helligt; thi det er indviet i Herrens Navn. Jeg udtaler min Velsignelse over alle dem, som have bidraget til denne Bygnings Opførelse, over Præsident Skanchy, Præsident Fjeldsted, Præsident Christoffersen og over alle Brødre og Søstre, som have samarbejdet med dem. Vi velsigne vore Brødre og Søstre i Zion, som saa ædelmodigt have staaet os bi. Vi velsigne vore Naboer, som bo her omkring os. Vi velsigne denne Stads Beboere og hele det norske Folk, ja hele Norden, og vi love dem, at der skal være Fred i disse Lande; thi saa længe de Sidste-Dages Hellige have Fred her, skal Fredens Engel beskytte disse Egne. De ere ikke Stormagter, men de ere ærede og respekterede blandt Jordens Nationer. Maa Gud velsigne Regjeringerne og deres præsiderende Embedsmænd, som varetage Nordens Interesser, og maa Fred og Tryghed være raadende her nu og i Fremtiden i Jesu Navn. Amen.

Brevvexling.

I Mill. Star findes offenliggjort to Breve, det ene fra Kirkens første Præsidentskab, det andet fra Ældste Reed Smoot, begge til Præsident Francis M. Lyman i Liverpool. Nedenstaaende gjengive vi et Udbrag af disse Breve:

Salt Lake City, d. 21 August 1903.

Det var med mere end almindelig Interesse, at vi gjennemlæste Deres Breve af 29 Juli og 2 August. Dels ved at læse dem, dels ved at læse saavel de fra Præsident Skanchy modtagne Breve som Meddelelser i de Helliges europæiske Tidsskrifter have vi faaet det Indtryk, at

De var særdeles velsignet under Deres Besøg i Skandinavien og opnaaede at udføre meget Godt, som vil bære Frugt i Fremtiden. Vi haabe ogsaa, at De har fundet gunstigere Betingelser for Evangeliets Indførelse i det mægtige russiske Rige end almindelig formodet.

Vi have her haft en ualmindelig Varme hele Sommeren; August har været saa varm, som vi nogensinde have oplevet den i disse Dale. Denne Hede har haft en uheldig Indflydelse paa Vegetationen og paa det almindelige Helbred, dog heldigvis ikke i nogen stor Udstrækning. Fremmede fra alle Dele af Amerika komme tilrejsende for at besøge Utah. Mange af dem tilhøre, saavidt vi kunne dømme efter deres Opførsel og Maade at udtrykke sig paa, Amerikas bedste Folk. Vort Underretnings-Bureau udfører et udmærket Arbejde; paa Tempelpladsen er der næsten hver Dag et større Antal Fremmede tilstede, og en stor Mængde af Kirkens Literatur bliver udspredt. Vi have derfor fundet det nødvendigt at opføre en større Bygning paa Tempelpladsen for Bureau-Arbejdet. Vi høre hver Dag de Besøgende udtrykke deres Glæde over den venlige Opmærksomhed, der vises dem; de ere jo saa vante til at blive „klippede", at det er vanskeligt for dem at forstaa, hvorfor vi gjøre saa mange „Anstalter" for deres Behageligheds Skyld og alligevel afslaa at modtage nogen Betaling. Det er saa forskjelligt fra og saa modsat det, de ere vante til, at det efterlader det allerbedste Indtryk hos dem.

Præsidenterne Smith og Lund samt Ældsterne Taylor, Cowley og Woodruff af de Tolv ville i næste Uge besøge de rask voxende Kolonier i Alberta og Big Horn Stav.

Kun faa Missionærer rejse i denne og den kommende Maaned til Europa; men i Oktober vil et større Antal forlade os for at begive sig til deres Missionsmarker, dels i Europa, dels i de Forenede Stater, dels paa Øerne i Havet.

Græshopperne have forvoldt Sæden en hel Del Fortræd i flere Dele af Staten, men Folket har lært, hvorledes de bedst skulle udryddes. 76,773 Pund bleve fangede i Sanpete Co. i denne Sæson og opkjøbtes af Amtet og Staten til 1 Cent pr. Pd.

De lokale Methodister ere just blevne færdige med en af deres karakteristiske Konferencer, ved hvilken Lejlighed de udspyede den sædvanlige Ondskab mod Mormonerne. En af deres Præster, Mr. Lielich, som fremsatte den berygtede Anklage for Kongressen, at Senator Smoot var Polygynist, er bleven afløst fra sin Virksomhed i Utah og forflyttet til Scranton.

I Løbet af de sidste sex Maaneder er der udstedt 708 Ægteskabsbevillinger og anmeldt 118 Skilsmisseklager ved Salt Lake Byret. Vi ere lykkelige ved at kunne sige, at Skilsmisseklagerne med ganske faa Undtagelser vare anmeldte af Ikke-Mormoner.

Opførelsen af de Sidste-Dages Helliges Hospital her i Byen skrider rask fremad; det samme er Tilfældet med Forbunds-Bygningen, Katolikernes Kathedral, Presbyterianernes Kirke og andre offentlige samt mange private Bygninger, hvilke i høj Grad ville forøge vor Hovedstads Skjønhed.

Trans-Missisippi-Kongressen har lige afsluttet en særdeles interessant Samling i Washington. Ældste John Henry Smith og andre velkjendte

Brødre vare tilstede. Den store Irrigations-Kongres (om Vanding og Overrisling) vil blive holdt i Ogden d. 15, 16 og 17 Sept. Man forventer, at en stor Repræsentation fra alle de Forenede Stater, fra Mexico og fra andre Stater vil give Møde.

Provo, Utah, d. 26 August 1903.

Jeg er lige vendt hjem igaar fra et Besøg i Residensstaden (Washington). Jeg rejste dertil i Selskab med 35 andre Delegerede fra Utah i den Hensigt at tale ved Trans-Mississippi-Handels-Kongressen. Vor Nærværelse i Kongressen gav sikkert Anledning til de bedste Følelser og hjalp til at bortfjerne fordomsfulde Anskuelser om vort Folk. Bladene talte i høje Toner om vore Delegerede; min Tale blev modtaget med udelt Tilfredshed, og vi skabte os mange nye Venner.

I Eftermiddag rejser jeg til Salt Lake for i Morgen at ledsage Præsident Smith og Præsident Lund til Konferencen i Canada. Ved denne Konference er det Meningen at dele Canada i to Staver, en østlig og en vestlig. Vi forvente ogsaa at tilbringe nogen Tid med at inspicere Staven og gjøre os bekjendte med Erhvervsudsigterne for de af Kirkens Medlemmer, som have nedsat sig i dette nordlige Land.

Den sidste politiske Kampagnes Historie og mit Valg til de Forenede Staters Senat vilde fylde for meget i dette Brev, men jeg haaber engang at faa Lejlighed til at fortælle dig hele Historien. Da jeg rejste til Washington sidste Marts for at tage Sæde i Senatet, var jeg der to Uger, før Samlingen sluttede; jeg blev i Løbet af denne Tid bekjendt med alle Senatorerne og med et større Antal af Repræsentanternes Hus. Jeg kan forsikre dig, at jeg fik mange rigtig gode Venner, og jeg tænkte ikke et Øjeblik paa, at mit Sæde vilde blive mig nægtet. Der er ingen Tvivl om, at Herren styrede alle Ting under Kampagnen og ogsaa Udfaldet i Senats-Kamret. Paa dit Postkort gjorde du mig det Spørgsmaal, om jeg vilde indtage mit Sæde og holde det. Jeg skal dertil svare, at jeg vil holde det, det er min faste Beslutning. Hver Løgn, der er bleven fremsat imod mig, har kun styrket min Stilling.

Der er Intet, som i den Grad styrker vor Tro og vor sædelige Virkekraft, som en vedholdende Troskab mod Pligten; de mange smaa gode Gjerninger, vi øve i Løndom, de mange smaa Ofre, vi bringe, forene sig efterhaanden til en fast og sammensluttet Helhed i Lighed med hine romerske Mure, der have staaet Aarhundreder igjennem, fordi de smaa Stene, af hvilke de bleve opførte, vare sammenføjede ved et fast og varigt Bindemiddel. Der er paa den anden Side Intet, der i den Grad svækker Personligheden, som en gjentagen Utroskab i Smaating. Hver enkelt Forsømmelse er ikke i og for sig noget Stort, og dog bidrager den Sit til at undergrave det sædelige Liv og løsne det i dets Fuger, indtil der saa en Dag pludselig lister sig en Fristelse frem, og i et Øjeblik kastes den hele Bygning overende. Eug. Bersier.

1 Oktober 1903.

Overtro og Maning.

Der har fra umindelige Tider existeret en vidt udbredt Overtro, især i de orientalske Lande, hvor det ikke var ualmindeligt, at Folk troede at komme i Forbindelse med Aandeverdenen ved at iagttage visse overtroiske Ceremonier. Der var Trylleformularer, heldige og uheldige Dage, Besværgelser, Tegn- og Skjæbnetydning og forskjellige andre Paafund samt overtroiske Ritualer og Ceremonier, ved hvilke Troldmænd, Stjernetydere, Sandsigere, Spaamænd, Tryllekunstnere, Hexe, Koglere, Sortekunstnere og Aandemanere havde deres uvidende og lettroende Ofre til Bedste. Det er naturligvis ikke let at sige, hvori deres hemmelige Fremgangsmaade og alle deres Kunstgreb bestod, men eet er sikkert, at det mest fremtrædende i deres Bedragerier var den stærke og hypnotiske Villies Magt over den Svage. Det var forbudt Israels Børn at tro paa alle disse overtroiske Ideer og Ceremonier, som høre hjemme i Hedenskab og Afguderi og kun søge at drage Menneskenes Sind bort fra Gud, deres himmelske Fader, den rette Kilde til Sandhed, Kundskab og Styrke. Siger ikke Esaias: „Og naar de ville sige til eder: søger til Spaakvinderne og til Tegnsudlæggerne, dem, som kige, og dem, som mumle; da siger: skal ikke et Folk søge til sin Gud? skal man søge til de Døde for de Levende? Til Loven og til Vidnesbyrdet: dersom de ikke søge efter dette Ord, da er det, fordi der ikke er noget Lys i dem.“ *) Det var forbudt dem at søge Tegnsudlæggere, der „kige og mumle“, og det blev befalet dem at adlyde Loven og Profeternes Vidnesbyrd.

Man vil maaske mene, at der i vor oplyste Tid ikke længere existerer nogen Tro paa Spaakvinder og Trolddom, og at det Raad, som i denne Henseende blev givet til gamle Israel, er det unødvendigt at gjentage for de Sidste-Dages Hellige. Der har imidlertid paa et bestemt Sted vist sig Fremtoninger af denne Daarskab, hvilket viser, at Tro paa den Slags Ting endnu kan finde Sted.

Det er unødvendigt at hævde overfor intelligente Mænd og Kvinder, som ikke ere bundne af gammeldags Indbildning og Overtro, at der ikke er nogen Sandhed i, hvad Folk kalde Hexekunster eller Trolddomskraft. Mænd og Kvinder, som lade sig paavirke til at tro derpaa, blive forhexede ved deres egen Daarskab og ledes ind paa gale Veje af Forførere og Spaamagere, som „kige og mumle“. Det er virkelig forbausende, at der endnu findes Folk, som tro paa saadanne Taabeligheder. Ingen Mand, som nyder Guds Aand og det hellige Præstedømmes Indflydelse og Styrke, kan tro paa den Slags overtroiske Forestillinger; dersom Nogen gjør det, vil han i Sandhed miste begges Indflydelse,

*) Engelsk Oversættelse.

hvis han ikke allerede har mistet den, og blive udsat for Satans Magt, som bestandig arbejder paa at drage de Hellige bort fra Sandhedens Vej enten ved at drage den almindelige Opmærksomhed til saadant dumt Tøjeri eller ved andre underfundige Midler.

Der er Ingen, som kan lægge Lidelser over paa Nogen paa den Maade, som disse Spaamagere ville have Folk til at tro. Det er en satanisk List for at skuffe Mænd og Kvinder og drage dem bort fra Kirken, fra Guds Aands Indflydelse og hans hellige Præstedømme og derefter overlade dem til Fordærvelse. Disse saakaldte Koglere og Spaamagere ere i Lucifers Magt; og det er under hans Indflydelse, at de udføre deres Kunster. Trolddom og alle beslægtede Onder existere kun i Kraft af en overtroisk Indbildningskraft hos Mænd og Kvinder, som ere indhyllede i Uvidenhed og tilslørede af Satan, og de, som lade disse Onders Indflydelse faa Magt over sig, blive bedragne af ham, og hvis de ikke snarlig omvende sig, ville de blive fordærvede. Der er absolut ingen Grund for Nogen, som har modtaget den Helligaand, til at tro paa disse Onders Magt over Mennesket. Besiddelsen af den Helligaand er en sikker Prøve mod alle Indflydelser af den Art; Ingen kan erholde denne Aand ved at søge til Spaamagere eller Aandemanere eller til Mænd og Kvinder, som „kige og mumle". Den erholdes kun ved Hænders Paalægning af Herrens Tjenere og vil ikke forlade Nogen, som modtager den i Retfærdighed og lever i Overensstemmelse med dens rene Indflydelse. Har du mistet denne Aand, da omvend dig skyndsomst til Herren for dine Børns Skyld og for din egen Frelse og vend dig bort fra Satans Medhjælpere, som „kige og mumle", og som kun ville lede dig nedad til Mørke, Trængsel og Død.

Det er umuligt for Nogen, som besidder Evangeliets Aand og det hellige Præstedømmes Gaver, at tro paa eller lade sig paavirke af nogen Slags sort Kunst og Aandemaning.

Det er mit Raad til de Hellige, at de ville leve saaledes, at de kunne have Guds Aands Indflydelse hos sig; thi det er det bedste Værn mod alle onde Magter, som søge at faa Indpas i deres Følelser og Tanker. Besiddelsen af den Helligaand er en sikker Betryggelse mod onde Ængstelser, Overtro og Vankundighed, mod Daarskaber og hemmelige Anslag af ondsindede Mænd og Kvinder. Alle Sidste-Dages Hellige bør opføre sig saaledes, at de kunne nyde denne Aand; der vil da ikke være nogen Fare for at blive ledet paa Afveje ved det taabelige Tøjeri — Hexeri, Maning og Trolddom, som de Uvidende og Overtroiske søge at bibringe Folk.

Der er ingen Fare for Nogen ved selve den saakaldte „Trolddom"; Faren for dens onde Virkninger ligger i selve Troen derpaa. Den, som sætter sin Lid dertil, skader sig selv ved sin Frygt og Tro. Skylden for, at Sindet forstyrres, ligger ikke hos Andre end hos Vedkommende selv,

fordi han lader sig beherske af en vis Indbildning og Overtro. For Aar tilbage var en overtroisk Religionsskik meget fremherskende paa Sandwich-Øerne. De kaldte den »pule anaanä« eller Trolddommens Bøn. Det var ikke saa helt ualmindeligt at se Nogen blive besat af den Forestilling at være „bedt til Døde", derefter hentæres og endelig dø. Jeg kjendte en god Kvinde paa en af disse Øer; hendes Mand tilhørte Kirken, og jeg besøgte dem ofte. En Dag blev hans Hustru meget syg; jeg spurgte om Grunden, og hun svarede, at hun var bleven „bedt til Døde". Hun var virkelig alvorlig syg og belavet paa at dø; saa stor var hendes Frygt og saa stor hendes Tro paa, hvad en eller anden ondsindet, men i sig selv betydningsløs Person havde mumlet over hende. Jeg fortalte hende, at det var Galmandssnak, og at hun ikke maatte tro paa dette Tøjeri, men at hun skulde tro paa fremdeles at leve og blive rask. Jeg talede indtrængende med hende paa denne Maade i nogen Tid; tilsidst troede hun mine Ord og blev oprejst fra Sygelejet, og disse Daarskaber fik ikke senere nogen Magt over hende. Det var derimod ikke Tilfældet med en ung indfødt Kok, som tjente hos Missionærerne. En Dag, da vi vare ude paa Besøg, kom nogle skinsyge Indfødte og fortalte ham, at han var bleven „bedt til Døde", og det indjog ham en saadan Frygt, og saa stor var hans Tro paa denne taabelige Maning, at han døde inden en Uge, og vi vare uden Kok, da vi vendte hjem fra Rejsen.

Som det forhen blev Israel indskjærpet at adlyde Loven og tro Vidnesbyrdet, som gaves dem ved Moses, saaledes er det paalagt de Sidste-Dages Hellige at holde sig til Evangeliets Lov, som paany er gjengivet, og at leve saaledes, at de maa nyde Forjættelsens Helligaand. Der burde hos alle Sidste-Dages Hellige rejses Modstand mod al Tro paa trolddomsagtige Magter, Spaamagere og Tegnsudlæggere; thi de af vort Folk, som tro eller ytre Tro derpaa, ere i stor Fare for at miste den Helligaand og bringe dem selv ind i Fjendens Lejr, hvor der kun venter dem et fordærveligt Endeligt.

(»Era«.) **Joseph F. Smith.**

Beskikkelse. Ældste **John A. Hendrickson** fra Logan, Utah, er beskikket til at præsidere over Christiania Konference.

Ankomst og Beskikkelse. Ældsterne **Wilford Olson** fra Westen, Idaho, og **Ole H. Olsen** fra Santaquin, Utah, ankom i bedste Velbefindende til Kjøbenhavn henholdsvis den 9 og 21 September og beskikkedes til at missionere i Trondhjems Konference.

Forflyttelse. Ældste Jens C. Jensen er forflyttet fra Aarhus til Aalborg Konference og Ældste Martin Mangelsen fra Bergens til Kjøbenhavns Konference.

Afløsning. Nedenstaaende Ældster, som have udført et godt Missionsarbejde, ere med Ære afløste fra deres Virksomhed i de paagjældende Konferencer med Tilladelse til at rejse hjem til deres Familier og Kjære i Bjergenes Dale. Vi ønske dem et behageligt Gjensyn med Hjemmet og med Slægtninge og Venner.

Andrew E. Andersen fra Sundsvall.
Heber Hansen fra Christiania.
Søster Julia T. Hansen fra Christiania.
Hans O. Young fra Christiania.
James S. Jensen fra Aalborg.
Andrew L. Thorpe fra Aarhus.
Christian M. Nicolaisen fra Kjøbenhavn.
George Okerlund fra Stockholm.
William Martinson fra Malmø.
Ole Olson fra Gøteborg.

Anmodning. De Besøgende, som saa beredvilligt tegnede sig for Bidrag til Missionshuset i Christiania, bede vi venligst om at indbetale de lovede Beløb inden d. 1 December dette Aar, da Regnskaberne skulle opgjøres og Bøgerne sluttes.

De kvindelige Hjælpeforeningers Arbejde.

Tale af Præsident **Joseph F. Smith** ved de kvindelige Hjælpeforeningers General-Konference i Salt Lake City d. 3 April 1903.

Mine Søstre af de kvindelige Hjælpeforeningers store Organisation! Det er en Glæde for mig at have det Privilegium at kunne mødes med eder. Jeg er bleven underrettet om, at denne betydningsfulde Forsamlings Flertal bestaar af de kvindelige Hjælpeforeningers ledende Søstre. Jeg har derfor Grund til at se op til eder som en Samling af indflydelsesrige Kvinder — Kvinder, paa hvem der hviler et stort Ansvar. Jeg højagter disse Foreninger, der først organiseredes af Profeten Joseph Smith, som nogle af Kirkens vigtigste Hjælpeorganisationer. Sager, afgjørende for Livet, kunne blive forelagte eder som Mødre og Døtre. Eders Visdom og eders bedste Indflydelse skulle udstrække sig til hele Nationen og fra Verdensdel til Verdensdel. Den aandelige Styrke i Organisationen maa føles gjennem hele Kirken; alle eders Planer og Anstrengelser i den rigtige Retning maa virke tilbage paa Guds Folk over hele Jorden. Ikke mindst er det eders Pligt at drage Omsorg for de Bedrøvede, de Fattige, de Syge, de Lidende og de Faderløse; de komme alle ind under eders hjælpsomme Haand, og Foreningerne burde med Omhu tage Vare paa dem alle.

Det er eders Pligt at gjøre Alt, hvad I kunne, for at medvirke til en ordentlig Opdragelse af Zions Døtre; det er eders Privilegium at understøtte Mødrene med at udføre deres Pligter i denne Egenskab viseligt,

at være behjælpelige med at opbygge Hjemmet paa Renhedens og Retfærdighedens Grundsætninger; thi en Families Medlemmer ere en Organisation, som skulde grundlægges paa evige Principper, bestemt til at bestaa igjennem al Evighed. De kvindelige Hjælpeforeningers Arbejde henhører nærmest til den materielle Side af Livet og er nærmest bestemt paa at varetage Folkets timelige Nødvendigheder; dog strækker Indflydelsen af deres Virksomhed sig langt ud over det forgjængelige, da de paavirke den aandelige Vækst ligesaa godt, som de afhjælpe de timelige Nødvendigheder. Tag et Tilfælde, hvor en Familie mangler Opfattelsen af det rette Forhold, der skulde finde Sted mellem Mand og Hustru, mellem Forældre og Børn og mellem Børnene indbyrdes, saa vil den blive i høj Grad velsignet ved betimelige Raad og Daad fra de visere og mere intelligente Medlemmer af de kvindelige Hjælpeforeninger. Deres Vildfarelser kunne blive rettede, deres aandelige Uformuenhed kan blive beriget og deres hele Livsforhold forandres fra Vankundighed, Mangel paa Tro og urigtige Opfattelser til en bedre Tilstand og et renere Levned. De maa staa Hustruen bi med Visdom og Betænksomhed; de maa understøtte Moderen i Ledelsen af hendes Børn og Husstand, saa at Enhver kan blive agtet i sin Plads, og saa at Forældrene kunne nyde det skyldige Hensyn paa Grund af deres Opofrelse mod Børnene og Børnene til Gjengjæld vise, at de skatte det hellige Baand, der ikke alene binder dem til deres Forældre og til hverandre indbyrdes i Hjemmet, men ogsaa til de udstrakte Forbindelser i Livet. I have det Privilegium, som udgjør en Del af eders Pligt, at tage Vare paa de Faderløse og Hjælpeløse, ikke alene med Hensyn til deres timelige Fornødenheder, men ogsaa med Hensyn til deres huslige og aandelige Udvikling; ja, I skulle i Sandhed være Mødre for de Moderløse og Tjenere for de Hjælpeløse. Under Udøvelsen af alle disse ædle Gjerninger have I Kirken i Ryggen til eders Hjælp, og Mænd, som ere velhavende, ville, naar de paa en passende Maade anmodes derom, gavmildt yde af deres Midler til at fremme eders herlige Arbejde.

Forglem aldrig de Syge og Fattige, som ere værdige Trængende og behøve vor Medfølelse. For nogen Tid siden faldt det i min Lod at besøge en af vore Nybygder i en fjerntliggende Stav af Zion. Der herskede paa den Tid en Del Sygdom, og skjøndt vi havde rejst i flere Dage og først naaede Kolonien ud paa Aftenen, bleve vi indtrængende opfordrede til at besøge nogle af de Syge. Vi fandt en fattig Søster, som udmattet laa paa Sygelejet i en meget kritisk Tilstand. Ved Sengekanten sad hendes Mand sørgende over Hustruens Sygdom, medens deres smaa Børn klyngede sig omkring dem. Familien saa' ud til at være i en meget trykkende Stilling. Lidt efter kom en pæn ældre Kone ind med en Kurv, der indeholdt styrkende Fødemidler og nogle Delikatesser til Hjælp for den trængende Familie. Paa Forespørgsel erfarede vi, at hun var sendt af Distriktets kvindelige Hjælpeforening for at hjælpe og vaage over den syge Kone om Natten. Hun skulde tillige se efter Børnene, passe paa, at de fik noget at spise, at de kom i rette Tid i Seng, og at de bleve ordentlig vadskede og paaklædte om Morgenen. Endvidere skulde

hun holde Hjemmet i en net og pæn Stand og gjøre Alt saa behageligt som muligt for den syge Moder og hendes Familie; en anden god Søster vilde, som vi erfarede, blive kaldet til at afløse hende den følgende Dag. Paa den Maade modtog den fattige og af Sygdom hjemsøgte Familie daglig den venligste Omsorg og Opmærksomhed fra Søstrene i den kvindelige Hjælpeforening, indtil den Syge blev rask. Vi bleve ogsaa bekjendte med, at den kvindelige Hjælpeforening der var saa godt organiseret og belært, at alle de Syge i Nybygden paa lignende Maade kunde modtage Pleje og Hjælp. Jeg havde aldrig før set Nytten og Behageligheden af disse udmærkede Foreninger saa klart bevist som her, og jeg prisede Gud, at han havde inspireret Profeten Joseph Smith til at grundlægge en saa herlig Organisation i Kirken. Hvem kan sige os Omfanget af den Nytte, som baade i timelig og aandelig Henseende ved de vel organiserede og belærte Hjælpeforeninger kan udføres blandt de Hellige. Det er et Kjærlighedværk, og der gives neppe nogen stærkere og mere vidtrækkende Maade, paa hvilken Tilliden og Kjærligheden kan vindes hos vore Medmennesker, end den, der udstrømmer fra en saadan velstyret Organisation. Naar Tilliden først er vundet ved de ligefremme Kjærlighedsgjerninger, saa er Døren aaben til at vinde deres Sjæle og lede dem fremad mod en større Tro og til samme aandelige Udvikling som deres barmhjertige Søstre; thi det Aandelige bliver, naar Alt kommer til Alt, af større Værd end det Timelige. Det er godt at være saavel fysisk som aandelig stærk, at besidde et godt Helbred og tilstrækkeligt af de timelige Ting til at gjøre sig Livet behageligt, men det er endnu bedre at besidde en ren og klar Intelligens, ved Hjælp af hvilken man har faaet Kundskab om og kan fatte de Sandheder, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Frelse. Med det evige Liv for Øje vil det være bedre at lide Nød eller omkomme af Mangel paa Næring end at blive tilsidesat og forskudt, fordi vi have forsømt Lejligheden til at udvide vore aandelige Kundskaber, som ere saa væsentlige til at sikre os det evige Livs Gave, den største af alle Guds Gaver. Kundskaben om de evige Sandheder er mere værd for mig end Føde og Klæder. Dog ønske vi baade den timelige og aandelige Føde, og Gud har ordnet det saaledes, at de begge ere os saa nær, at de kunne opnaas af hele Menneskeslægten, hvis den vil iagttage hans Love og leve i Overensstemmelse med dem. Det er Søstrenes Privilegium at opdrage de Smaa til at være ærlige og dydige, til at tro paa Gud, deres evige Fader, og hans Søns guddommelige Mission; det er deres Privilegium som Medlemmer af den kvindelige Hjælpeforening at undervise Mødrene om at opdrage deres Børn paa denne Maade. Det er en vigtig Side af Sagen, og den er om mulig endnu vigtigere end Afhjælpning af de timelige Fornødenheder, som ogsaa paahviler eder, mine Søstre. Der er i Sandhed ingen Grændse for eders Rettighed og Ønsker om at gjøre Godt paa enhver Maade, hvorsomhelst det staar i eders Magt. Vi have adskillige Hjælpe-Organisationer indenfor Kirken, nemlig De kvindelige Hjælpeforeninger, Unge Mænds og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger, Elementarskolernes Foreninger, Søndagsskolerne og de religiøse

Klasser, som alle ere planlagte ved den Almægtiges Inspiration og hans Tjeneres Visdom som en Hjælp til Kirkens Befæstelse, men altid under Ledelse af det hellige Præstedømme. Hvis disse forskjellige Organisationer sammen med Præstedømmets Standart-Organisationer alle arbejdede i fuldkommen Harmoni og efter bedste Evne gjorde deres Pligt i Overensstemmelse med Herrens Ord og hans Aands Inspiration, da vilde vi som et Hele hurtigere være i Stand til at fremme Arbejdet og fuldføre Herrens Hensigter her paa Jorden. Efter hvad vi nu kunne dømme, er der ingen Brug for flere Organisationer i Kirken. De ovennævnte ere nødvendige og udgjøre Virkefelter, som ere særlig afpassede efter Medlemmernes Krav og Bestræbelser. De ere tilstrækkelige til at omfatte ethvert Arbejde; de skulde besidde Dygtigheden, Egenskaberne og Magten til at bestyre alle Sager og mægle i alle opstaaende Spørgsmaal og vise Foregangsaand for alle Jordens Beboere, men i Særdeleshed for alle Kirkens Medlemmer.

Forrest blandt alle disse Hjælpe-Organisationer skulde vore kvindelige Hjælpeforeninger findes, som bleve organiserede af Profeten Joseph Smith. I bleve kaldede af Herren til at tage Ledelsen og Opsynet med alle Anliggender og til at afgjøre de forskjellige Spørgsmaal, som komme indenfor eders Virkekreds. Saadanne Arbejder som Mødrenes Kursus, Husholdningsskoler, Dannelsen og Udviklingen i Hjemmet og lignende Spørgsmaal komme med Rette ind under eders Omraade, og det er eders lovlige Ærinde at lede dem. I ere mægtige nok; I have Kraft nok, og det er mit Haab, at I maa finde tilstrækkelig Støtte til at udføre enhver Gjerning. Gud velsigne eder. — Amen. (Woman's Exponent.)

Satan, en Personlighed.

(Af Ældste Joseph J. Cannon, Liverpool).

Der existerede i mange Aarhundreder en udstrakt Mysticisme med Hensyn til de overmenneskelige Ting. Direkte Vejledning fra Gud var ophørt, og Apostle og Profeter fandtes ikke. Et stedse tættere Mørke indhyllede de Ting, der laa over den almindelige Fatteevne, og Følgen blev, at den ene efter den anden Trosbekjendelse, og den ene værre end den anden, opkom. Den ene vilde Ide efterfulgte den anden og skabte i kristelig Retning Overtro og allehaande bizarre Forestillinger, som vi kjende dem fra Middelalderen, og som holdt sig i lang Tid efter Reformationsperioden, da vel en større Tankefrihed trængte igjennem, men ikke gjorde Sagen synderlig bedre.

Begreberne om det Gode og det Onde gik fra den ene Yderlighed til den anden, og der blev under disse Omstændigheder samtidig de mærkværdigste Begreber om deres Talsmænd — Begreber, som endnu tildels holde sig. Der var en Overgang, da næsten enhver i Kristenheden forenede Troen paa, at Gud var uden Skikkelse, uden Dele og uden Egenskaber, med Troen paa Satan (ɔ: Modstander, Fjende) som en Person-

lighed, udstyret med alle sataniske Egenskaber. Man mente, at Satan trængte sig ind overalt, at hans Magt var uhyre, og Alle følte Rædsel over Djævelen (græsk Diabolos, ɔ: Bagtaleren, Anklageren); den almindelige Forestilling var, at alle Onder skyldtes ham. I den nyere Tid er man gaaet til den modsatte Yderlighed og har aldeles udslettet ham af Tilværelsen ved kun at antage Princippet om det Onde. Begge Opfattelser ere urigtige. Det Onde bestaar uafhængigt af Satan. Ondskab er Modsætningen til Godhed, og ligesom det Gode altid har eksisteret, saaledes har ogsaa Muligheden for Udøvelsen af det Onde altid været til. De ere begge principielt forbundne med Personligheden. Men det Onde fik først sin svorne Talsmand, da Lucifer, Morgenrødens Søn, i Hovmod og Ærgjerrighed rejste sig til Oprør mod sin Fader og sine Brødre og blev udstødt af det himmelske Raad og nedstyrtet tilligemed en Trediedel af Himlens Hærskarer, som holdt med ham. Da hans Kundskab og Evner paa dette Tidspunkt bleve standsede i deres Udvikling, findes der uden Tvivl baade Herligheder, som ligge uden for hans Viden, Dybder af Uretfærdighed, som han endnu ikke har naaet. Han har i al Fald kjæmpet af al sin Magt mod Retfærdigheden og klynget sig saa fast til dens Modsætning, at han har overskredet det Punkt, der umuliggjør Omvendelse. Naar Tiden kommer, da hans Magt er brudt, er han endnu i Besiddelse af det Hovmod, hvormed han svor sine Brødre Fjendskab. Hans Skjæbnes Ende, Vidde, Højde, Dybde og Elendighed er ikke aabenbaret til Mennesker; men den vil blive retfærdig, thi Herren vil ikke uretfærdig straffe noget Væsen, stort eller ringe, for Hævns Skyld.

Lucifer og hans Engle ere aandelige Personligheder. Satan talede til Eva og Kain, stredes med Michael om Mose Legeme, „gik omkring i Landet" i Jobs Dage, kom til Jesus og samtalede og fulgte med ham en Tid. Hans Engle talede til Frelseren og hans Apostle fra deres Legemer, som disse Aander havde taget i Besiddelse. Siden Gjengivelsen af Evangeliet i vore Dage have Herrens Tjenere været Vidner til lignende Scener af disse sataniske Aander, som ere sete og hørte og uddrevne af Mennesker ved den samme Myndighed, hvormed Frelseren bød over dem i fordums Tider. Et af de mærkeligste Tilfælde tildrog sig ved Evangeliets Indførelse i England i Aaret 1837. Et Utal af onde Aander angreb Apostel Heber C. Kimball og hans Ledsagere i Preston. Ældsterne saa' grangivelig og uden Spor af Indbildning disse Dæmoner, hørte deres Ord og saa' deres Fagter og Udtrykket af Raseri og Had i deres Ansigter. Kun guddommelig Indgriben og Beskyttelse bevarede Brødrene fra Ødelæggelse. (»Mill. Star« Vol. LXIV.)

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.
Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Korsgade 11. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).